

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupený JUDr. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, čj. OAM-359/LE-LE05-BA04-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2019, čj. 17 A 13/2019-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Jakubovi Backovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč; tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a dne 11. 3. 2016 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Ve stanovené lhůtě nevystoupal, a byl proto 30. 4. 2016 zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Zde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování do 5. 12. 2018. Žalobce v této lhůtě nevystoupal a nadále na

území pobýval, a byl proto 8. 12. 2018 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Následně 14. 12. 2018 podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany. V návaznosti na podanou žádost žalovaný žalobce rozhodnutím z 19. 12. 2018 zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí o zajištění bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni, který ji zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu nelze aplikovat, a to s ohledem na dosavadní chování žalobce na území republiky (páchání trestné činnosti, nelegální pobyt na území, maření výkonu správního vyhoštění, účelová žádost o mezinárodní ochranu). Zajištění je tedy zákonné.

III.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, respektive podmínky zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatel se považuje za osobu, která již v minulosti prokázala, že je ochotna spolupracovat a plnit své povinnosti. Uložení zvláštních opatření tedy bylo na místě. Žalovaný je povinen se při závěru o nemožnosti užít zvláštní opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie, a to zcela individuálně.

[4] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV.

[5] Žalovaný uvedl, že kasační námitky nejsou důvodné. Stěžovatel vědomě porušoval právní předpisy a žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Žalovaný vycházel z konkrétních okolností a věc individuálně posoudil.

[6] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Žalovaný stěžovatele zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle uvedeného ustanovení lze cizince zajistit, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání

pokračování

nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

[10] K zajištění cizince lze přistoupit, není-li možné či vhodné uložení zvláštního opatření méně intenzivního; je proto zapotřebí se vždy zabývat možností využití uložení zvláštního opatření s ohledem na konkrétní okolnosti toho kterého individuálního případu. Přitom platí, že zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky. Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 1 Azs 349/2016-48 uvedl: *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“*

[11] Žalovaný a krajský soud založili své závěry o nemožnosti užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu na pobytové historii stěžovatele. Žalovaný se na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval možností využít zvláštní opatření a s jeho závěry Nejvyšší správní soud souhlasí. Z chování stěžovatele je patrné, že nectí české právní předpisy. Na území pobýval bez pobytového oprávnění, páchal trestnou činnost, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a žádost o mezinárodní ochranu podal *„přínejmenším sekundárně rovněž z důvodu zamezení realizace správního vyhoštění“*, jak sám uvedl v kasační stížnosti. Uložení zvláštního opatření by byl zmařen cíl, k němuž zajištění stěžovatele původně směřovalo, spočívající v zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění.

[12] Je třeba rovněž přihlédnout k tomu, že stěžovatel podal již druhou žádost o mezinárodní ochranu, ve které uvádí nové skutečnosti, jež však mohl uvést již v první žádosti. Z toho lze důvodně soudit na účelovost podání žádosti, kterou předpokládá § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Za těchto okolností nebyl prostor k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Krajský soud věc posoudil správně.

VI.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za dva úkony právní služby (sepsání kasační stížnosti, doložená porada s klientem dne 26. 3. 2019) a související režijní paušál (2 x 300 Kč) v celkové výši 6800 Kč; zástupce stěžovatele předložil osvědčení o registraci k DPH, tato částka se proto zvyšuje o DPH ve výši 21 %; celkem

tedy ustanovenému zástupci bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplaceno 8228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. července 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu